

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 14)

«Αρχισα ν' άσπρίζω...»

«Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Μά τί πειράζει; Έκανε. Μήπως δέν είσαστε ή ίδια; Μήπως αλλάξατε καθόλου;

«Εκείνη δέν τού άπάντησε. Ήταν τώρα σοβαρή, σάν κι είχε αλλάξει στ' αλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πώς με τó ξερρίζωμα μιās άσπρης τρίχας, άσπρίζουν έπτά άλλες τήν ίδια μέρα. Νά, κυττάτε: ξερρίζωσα αύτή τήν άσπρη τρίχα, τήν πρώτη που παρουσιάσθηκε στα μαλλιά μου. Θέλω νά γινω κάτασπρη!...

—Λουίζα, αγάπη μου, τής είπε τότε ο Ζάκ, τó μεγάλο μυστικό τής ζωής είναι νά ξέρη κανείς νά περιμένη...»

—«Έχεις δίκη, Ζάκ, τού άπάντησε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο. Έσύ μάλιστα πρέπει νά είσαι ευχαριστημένος, γιατί δέν περιμένεις άδικα!

Και δειλά, σάν ένα μικρό κορίτσι, έγειρε στήν άγκαλιά του, καταλαβαίνοντας πώς ήταν μάταιο νά θέλη ν' αντισταθή στη μοίρα. Η μάντισσα είχε δίκη. Ο άνδρας με τ' άσπρα μαλλιά που θά τήν έκανε γυναίκα του ήταν ο Ζάκ Πιερé. Κι' εκείνη, τόν παντρεύτηκε μ' όλη της τήν καρδιά. ΖΑΝ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 33)

—Μη φεύγεις, Ροδόλφε... τού ψιθύρισε κατόπιν με κλάματα.

«Εκείνος τά είχε χάσει και τήν κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα!... Ροζίτα!... έκανε, σασισημένος. Τί έχεις; Γιατί κλαίς;

«Εκείνη τότε σήκωσε τó κεφάλι της, τού έδειξε τó δακρυσμένο πρόσωπό της και τραβώντας τον κοντά της, τού άπάντησε:

—Δέν θέλω νά φύγης, Ροδόλφε... Πώς θέλεις νά μ' αφήσης μόνη; Έγώ, έσένα μόνον αγαπώ!... Στην αρχή πίστεψα πώς αγαπούσα τόν Άλφόνσο. Μά γρήγορα κατάλαβα πώς δέν μπορούσα νά τού δώσω τήν καρδιά μου. Έπειτα, για λίγες μέρες πίστεψα πάλι πώς αγαπούσα τόν Πέδρο που με είχε σώσει από τή φωτιά. Μά δέν ήταν αγάπη, τó αίσθημα που ένοιωθα γι' αυτόν. Ήταν ευγνωμοσύνη! Κι' αυτό τó κατάλαβα, όταν σέ είδα νά υποφέρης κρυφά, δίχως νά λές τίποτε, όπως κρυφά υπέφερα κι' έγώ... Ω, έσένα σέ βοήθησε ή τύχη περισσότερο από τούς άλλους, γιατί έσύ δέν μου έσωσες τή ζωή κι' έτσι δέν μπορώ νά αισθάνωμαι για σένα ευγνωμοσύνη, παρά μόνο αγάπη, μιá μεγάλη και τρελλή αγάπη!...

Κι' έτσι ή Ροζίτα Άλθαρέζ παντρεύτηκε τόν Ροδόλφο Καμιέντε, τόν πιό τυχερό από τούς τρεις θαυμαστάς της.

ΕΝ ΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

Και ξανακαθίζοντας στήν θέσι του, παρακολούθησε ως τó τέλος τήν παράτασι.

«Όταν επέστρεψε σπίτι του, θρήκε τή φωτιά σχεδόν σβυσμένη και έπεσε νά κοιμηθῆ.

«Εξαφνα όμως, κατά τά μεσάνυχτα, ή κάμαρή του πλημμύρισε από πυκνό καπνό, τόν όποιον φαντάστηκε πώς θά διέλυε κανοντας διάφορες καθαλιστικές και μαγικές επικλήσεις στα πνεύματα!

«Έπειτα, ξαναπλάγιασε... Μά ήταν πεπρωμένο αυτός ο άνθρωπος που δέν είχε νικηθῆ ούτε από τόν άέρα, ούτε από τó νερό, νά νικηθῆ από τή φωτιά, γιατί ο καπνός τόν έπνιξε στο τέλος, τή στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν νά πηδήξη από τó παράθυρό του, αύτή τή φορά μάλιστα χωρίς τά «άγγελικά» φτερά του...»

ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 37)

«Όσόσο είχα γαντζωθῆ σέ μιá τελευταία έλπίδα. Και ρώτησα ένα διπλανό μου στρατιώτη για τις ζωντανές Άφροδίτες τών Άθηνών, γι' αυτές που μου είχε μιλήσει ο Ξενοφών. Κι' αυτός μου άπάντησε:

—Θά σ' όδηγήσω σ' αυτές μόλις φύγουμε από δώ.

«Όταν ο αξιωματικός μās έβγαλε απ' τó ανυπόφορο αυτό Μουσείο, ο στρατιώτης με πήρε από τó μπράτσο και με πήγε σέ μιá θρωμερή συνοικία. Εκεί υπήρχαν ένα σωρό γυναίκες στήν ηλικία τής δικής μου. Δυσσαρεστήθηκα πολύ γι' αυτό, και καθώς παρακάλεσα τó σύντροφό μου για τελευταία φορά νά μου δείξη τή λαμπρή θεά, που ήταν ο σκοπός τού φριχτού ταξιδιού μου, εκείνος μου άπάντησε:

—Τί;... Μά όποια θέλεις απ' αυτές είναι ή Άφροδίτη!

Καλοί μου άνθρωποι, λυπηθήτε με, λυπηθήτε έναν συνάνθρωπό σας που κατάντησε σ' αυτά τά χάλια, που θυσίασε τή υγιουριά του για νά κυνηγήση σκιές.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

ωνται στήν αρχή σε φλόγες και ύστερα σε μιá χούφτα στάχτη. ...Ένοιωθα μιá ευχαριστησι που μου ήταν άγνωστη ως τότε: τή χαρά ότι είχα κάνει μιá καλή πράξι. Και συλλογίζομαι ότι αν τó χρήμα όλου τού κόσμου συγκεντρωμένο έλαμπε έτσι, θά παρουσιαζε ένα μεγαλοπρεπές θέαμα, προάγγελό τής άπολυτρώσεως όλου τού κόσμου.

—Δέν ήταν αλλοίμονο! πιαρά ένα όνειρο μακρινό κι' άπραγματοποίητο αυτό, γιατί αύτα τά χαρτιά που έκαιγα δέν ήταν παρά ή σκιά τών μεγάλων κομματιών τού κιτρίνου μετάλλου, τά όποια φυλαγόντουσαν ανάμεσα σέ πέτρινους και χαλύβδινους τοίχους Τραπεζών που θυμίζουν φρούρια. Θά έπρεπε πραγματικά νά μπορέση κανείς νά συγκεντρώση όλο αυτό τó κιτρινο μετάλλο, νά τó λυώση και ν' ανορθώση ένα μνημείο που νά τó ονομάση «μνημείο τής νίκης».

...Μετά τήν κλοπή, όλες ή σκέψεις μου πραγματοποιήθηκαν. Ο φίλος μου, άφου θρήνησε τά χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε τήν παλιά του ζωή. Είπε σήμερα ένας άνθρωπος τίμιος κι' ευτυχισμένος που κερδίζει τήν ζωή του με τήν εργασία του.

...Αύτή ή δοκιμή μ' έκανε νά πιστέψω πιό σταθερά στις πεποιθήσεις μου.

...Κι' από τότε δέν άφηνα πειά καμμιά ευκαιρία νά μου ξεφεύγη. Έμπαινα τή νύχτα, μέσα στα σπίτια, στα όποια ήξερα πώς φυλαγόντουσαν μεγάλα χρηματικά ποσά, τά έκλεβα και πρόσφερα στον έαυτό μου μιá μεγάλη ευχαριστησι νά τά καιώ στο φούρνο μου.

...Όφείλω νά όμολογήσω ότι ή τύχη μ' ευνόησε πάντοτε, ως τήν τελευταία φορά που με συνέλαβαν νά κλέβω έπ' αυτοφώρω.

...Ξέρετε τά όπόλοιπα. Με φυλάκισαν και μ' όδήγησαν έδω...

...Τό έγκλημά μου είναι ότι εργάστηκα για τó καλό τής ανθρωπότητας και ότι ριψοκινδύνευσα τή ζωή μου γι' αυτόν τόν σκοπό.

...Μά οι νόμοι τής κοινωνίας έχουν προσδιορίσει τιμωρίες έναντίον τής θυσίας μου. Τί νά γίνη; Οι άνθρωποι αγαπούν τόσο τόν πόνο τους, ώστε δέν θέλουν νά λυτρωθούν απ' αυτόν...

...Μπορείτε τώρα νά με καταδικάσετε σ' όποιαδήποτε ποινή θέλετε. Άποκρούω μόνο τήν κατηγορία τού δικηγόρου μου. Δέν είμαι τρελλός, κύριε πρόεδρε. ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατί μετά από τήν εκτέλεσι τής παραγγελίας των έκριναν καλό νά τον όλοφονήσουν για νά μη τούς προδώση.

«Όσο τώρα για τήν μίς Σμίθ, αύτή παρεδόθη στους γονείς της, άφου κατέβαλαν τριάντα χιλιάδες δολάρια. Τόσο δέ τήν είχαν τρυμοκρατήσει, ώστε έδήλωσε στους άστυνομικούς νά παψουν νά ασχολούνται με αύτήν τήν ύπόθεσι, γιατί δέν είχε καμμιά διάθεσι νά χάση τήν ζωήν της.

«Άλλά και ή Μάρλεν Ντῆτριχ δέν πέρασε έφιαλτικές μέρες και νύκτες άγωνίας τόν τελευταίον καιρό τής παραμονής της στήν Άμερική;

—Ο φόβος τών «κιντνάπερς», έδήλωσε στους δημοσιογράφους κόντεψε νά με κάνη νευρασθενική. Φαντασθήτε ήθελαν νά μου κλέψουν τó παιδί μου!

Και ή «Ξανθή Άφροδίτη» ήρθε στήν Εύρώπη με τήν έλπίδα ότι θά γλυτώση από αυτόν τόν φοβερό κίνδυνο τής κόρης της.

Οι «κιντνάπερς» σήμερα στον Νέον Κόσμον θρίσκονται στις δόξες των. Η συμμορίες των είναι τόσον πολυάριθμες και τόσον καλά όργανωμένες, όπως έναν καιρό ήταν ή συμμορίες τών γκάγκστερς. Και ο λόγος είναι ότι σ' αυτές τις σπείρες τών άπαγωγέων μετέχουν άπαισιόι άνθρωποι με μεγάλη θέσι στήν κοινωνία, οι όποιοι τούς υποβοηθούν νά παραμένουν ασύλληπτοι, φοβούμενοι ότι αν άρνηθούν, θά πληρώσουν πολύ ακριβά αύτήν τήν τιμιότητά τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΠΙΚΡΑΓΓΟΥΡΙΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 38)

λον τόν ευγενή κόσμον τής αύλης, και άνέτρεψε τόν ντενεκέ και σέ τέτοιον τρόπον μάλιστα, ώστε περδικλωθείς τó θράδυ ο νοικοκύρης τού περιβολιού, νά τόν άρπάξη, τήν έπομένη, θυμωμένος και νά τόν πετάξη στο κάρρο τής καθαριότητας.

—Τί βραχεία ή ζωή και τί κακός ο κόσμος! έφώναξε για τελευταία πειά φορά επάνω στα σκουπίδια ο δύστηχος ντενεκές.

Και πλέον δέν άκούστηκε!

Κ' ή πικραγουριά; Αύτή καρποβολεί ακόμα μακρουλά, πρασινωπά πικραγουριά. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.